

Džejlana Šutković

Srce je Moj Dom

Da li je dar, blagodat ili samo činjenica da unutar svakog čovjeka postoji ono nešto što ga čini posebnim, jedinstvenim u svom bistvovanju? Da li smo svi samo odrazi, siluete i obrisi jedni drugih ili smo na sebi svojstven način lutalice u bespuću srca koje obitava i hrani nas iz nas samih? Da li je ta mirnoća srca, taj spokoj i smirenost našeg duha odraz i naših misli?

Oduvijek sam sebe izražavala putem svojih misli, oduvijek sam svoje misli usmjeravala i pažnju im okupirala pozitivnim i svrsi shodnim rezultatima istih. Jer naše misli su ono što mi zapravo jesmo. Smirenost se ne odražava nužno i isključivo kroz nečije duže ili laganije korake, kroz zamišljene poglede ili razgovore unutarnjih monologa bez riječi. Smirenost je jasno ucrtana u našim moždanim čelijskim obrisima idejnih realizacija naših karaktera. Smirenost i uredenost naših misli koje sklapaju neraskidivu vezu s našim srcima su najsjajniji i najčišći dragulj mudrosti. Ta smirenost nastupi i dolazi rezultirana dugim i strpljivim trudom samokontrole nas samih. Njeno prisustvo je proizašlo iz jasnih rezultata našeg truda, našeg rada i naše dosljednosti sebi samima putem balansa i samokontrole.

Međutim, da bismo dosegli taj stadij, da bismo u potpunosti bili zadovoljni i mirni dok boravimo u našim ljudskim oblicima, hodajući i gazeći po zemlji koja je sve samo ne ugodna, plodna i pitoma, trebamo prije svega razumjeti sami sebe, sami sa sobom i sami u sebi. Sve bi trebalo biti tako jednostavno a nije. Sve bi trebalo biti tako transparentno i konkretno, a nije. Sve bi trebalo da je organizirano, a nije.

Čovječanstvo se vodi nekontroliranom strašću, generalnom i sveopćom konfuzijom, neredom i nekontrolisanom tugom i boli. Čovječanstvo je okruženo panikom i sumnjom koja se uskim kanalima kreće i dopire do najstabilnije utvrde, tvrđave našeg srca. Jedino mudar čovjek, jedino onaj čije misli su pod kontrolom vlastite purifikacije je u mogućnosti, je sposoban da upravlja i smiruje vjetrove unutar svoje duše. Da bismo dosegli taj stadij snage neophodne za razvoj i praktikovanje umijeća življenja trebamo čuvati i njegovati svoje realne vizije, ideje i snove. Trebamo dozvoliti našim mislima da se odaslanjaju ali ne dozvoliti im da poput Dedala i Ikara iščeznu i nestanu zarad previsokih i predalekih aspiracija. Ne hodajmo ni prenisko ali ni previsoko ispod zvijezda jer naša snoviđenja, naše najdublje želje će nas naposljetku i dovesti do konačnog cilja, a cilj je onakav kakve su nam misli i koliko smo toga pohranili unutar našeg srca. Sanjari su spasioci čovječanstva, samo što se ljudi plaše snova, ili ih smatraju isuviše visoko ispod zvijezda.

Obzirom da se fizički, stvarni tj. realni svijet, čiji su glavni akteri ljudska bića, vodi onim nevidljivim prisustvom tvorca istog, isto tako i ljudi, kroz svoja iskušenja, kroz svoja pozitivna ili ona manje pozitivna, neplemenita djela, se njeguju i održavaju putem genijalnih vizija svojih usamljenih sanjara koji su neodvojivi dio svakog čovjeka. Čovječanstvo ne može nikada da zaboravi niti da opovrgne ili pokuša ismijati mudrog sanjara, ne može dozvoliti nikada da njihovi ideali iščeznu ili izblijede jer ono živi na tlu tih ideala, korača tim ulicama, pluta po tom oceanu i uživa u toj prirodnoj ljepoti koja ga okružuje. Čovječanstvo, ljudi spoznaju te ideale tih nam sanjara kao realnost koju će jednog dana uvidjeti i prepoznati. Tog dana će sanjari oživjeti kroz sazrijevanje čovjeka u mudraca.

Svijet i jeste lijep jer su ga izgradili i uljepšali koraci i tragovi sanjara, koji nisu dozvolili da njihove ideje nestanu prvim nagovještajem olujnog oblaka iznad njih; i bez njih bi konzumentsko društvo nestalo. Slikari, pjesnici, profete, kompozitori, vajari relizacijama svojih misli i lijepih ideja slikaju, opjevavaju, proklamiraju i rukama vajaju svijet.

Onaj ko njeguje svolju viziju lijepoga, taj uzvišeni ideal u svom srcu će jednog dana realizirati taj isti san. Kolumbo je osjećao, sanjao o novom svijetu i otkrio ga je. Kopernik je promovisao ideju o heliocentričnom svijetu i beskonačnosti svemiru pa ga je i otkrio.

A da, Ja vjerujem u ljubav i u činjenicu da ona liječi, njeguje i čini nas boljim osobama. Ja vjerujem da bez ljubavi ne postoji ništa. Bez ljubavi usmjerenoj ka našim idejama, snovima, vizijama svijet bi bio samo jedna ogromna pustinja po kojoj bi se širila i harala kuga. Ali ljudi postoje, njihove ideje će živjeti i zaživjeti dok god srcem misle a umom čutljivo vole. Ljubav jača naš duh, naš spiritualni svijet one čiste ljepote i savršenog mira u koji bismo svi trebali s radošću ući i obgrliti taj endemični osjećaj u nama.

Neću prestati da slušam muziku i melodiju koju svira moje srce, ljepotu koju svojim mislima kreiram, onom ljupkošću koja niže i plete jedinstveni prekrivač oslikan tim sjajnim snovima. Jer iz tih i takvih osjećaja i misli će proizaći svi brižljivi uvjeti neophodni za kreiranje nebeskog okruženja. Ako u nama postoji dovoljno snage, vjere i ljubavi u naše ideje, u naše snove, ako ostanemo dosljedni istima će naš svijet naposljetku biti izgrađen.

Moja vizija je obećanje onoga što ću jednog dana postati i biti; moji ideali su proročanstva onoga što ću na kraju otkriti. Svaki uspjeh, svaki ostvareni cilj je inspirisan nečijim snom; i tim snom, i tom vizijom upravlja i kormirali anđeo ozarenog lica. Snovi su sjeme realnosti i života kojim upravljamo mi sami.

Vođeni ovakvom mišlju, slušajući srce šta nam kazuje otkucanjima svojim ćemo konačno pronaći svoje mjesto pod okriljem istog neba, stići ćemo domu svom. Dom predstavlja onaj neuništivi i beskrajni osjećaj povezanosti za neko mjesto, za neku znamenitost starog grada gdje se čovjek osjeća nasjsigurnije i najzaštićenije. Dom također može predstavljati neki komadić zemlje, to može biti neka klupa u parku, metro stanica, stablo ispod kojeg osjećamo mir, spokojno uživajući u

toplom povjetarcu i mirisu svježeg lišća nagomilanog na tlu. Domom nazivamo i mjesto gdje postojimo samo mi kao jedini predstavnici svoje osobnosti, svojih karakternih crta, svog jedinstva ali nikada se kao takvi ne osjećamo sami.

Ali, dom ne može postojati ako nismo u saglasnosti sa svojim srcem. Da bismo neko mjesto prihvatili kao dom svoj, neophodno je da ga osjetimo, a da bismo ga osjetili trebamo ga čuti, a srce je jedini organ našeg tijela koji sluša, i svojim otkucajima i impulsima šalje i širi naše najdublje želje i skrivene nade. Srce definira dom, udahnuje mu život našom veselom ili umirujuće dražesnom osobnošću, ono poreče našu želju da ostanemo, da kreiramo i održavamo dom.

Ali kako vjerovati srcu u toj potrazi za pripadanjem, bilo da je riječ o domu ili našoj konačnoj destinaciji životnog voza u kojem boravimo?

Mislim da je odgovor u srcu koje trebamo održavati na životu hraneći ga iskrenošću i vjerom u sebe. Srce je preosjetljiv mišić a opet jako važan da bismo ga zapostavljali. Dobronamjernost i suosjećanje su glavni i osnovni hranjivi sastojci hrabrog srca koje kao takvo je neophodno pri izgradnji svoga doma. I dom jeste tamo gdje je srce. A moj dom je unutar mene jer srce mi kazuje da još nije svoje gnijezdo pronašlo, gnijezdo u kojem živi i obitava samo ljubav, a to samo je Sve, jer ljubav kreira, stvara i ostvaruje moje snove, vizije i najdublje želje. A svaka od tih želja je protkana jednom postojanom vizijom a to je ljubav.

Stoga mogu reći da ja živim svoj san jer sam okružena svima onima i svim onim što volim. Hvala Koperniku, Kolumbu i srcu mom koje će vječno svirati i širiti najljepše i najsrdačnije simfonije života kojim kormilarim.

Hvala ljubavi!

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>